

Cu pânzele-atârinate

Mihai Eminescu

Cu pânzele-atârinate
În liniște de vânt,
Corabia străbate
Departa pe pământ.
Iar stolul rândunelelor
Trece-ntre cer și mare...
O, stelelor, stelelor,
Nemuritoare,
De ce și voi nu vă luați
Pe-ale lor urme oare?

De ce mă întristează
Că valurile mor,
Când altele urmează
Rotind în urma lor?
De ce căderea florilor
Ș-a frunzelor ne doare?
O, norilor, norilor,
Ști-veți voi, oare,
De ce rămân atâtea-n veci
Și numai omul moare?

În cer întotdeauna
Urmăm al nostru mers,
Ca soarele și luna
Rotind în univers.
Un crez adânc pătrunde-va
De-a pururi omenirea
Că undeva, undeva
E fericirea:
Și toți aleargă după ea:
N-o află nicăirea.